

UZASADNIENIE

Powód M. L. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Bank (...) SA w K. kwot:

- 14 376,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 września 2015 roku z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c.), która stanowi wyegzekwowane od niego przez pozwanego odsetki od należności głównej,

- 2 276,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 września 2015 roku tytułem odszkodowania należnego na podstawie art. 415 k.c., na co składają się pobrane od powoda koszty, w tym koszty zastępstwa procesowego.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Powód wyjaśnił, iż pozwany wszczął przeciwko niemu przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K. egzekucję na podstawie tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 24 lutego 2000 roku, nr 15/00, opatrzonego klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2000 roku (sygn. akt: I Co 183/00). Wyrokiem z dnia 25 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot należności głównej objętej postępowaniem egzekucyjnym w wysokości 3 618,02 zł, którą pozwany następnie zapłacił na rzecz powoda. Powód wyjaśnił, iż pozwany wszczął przeciwko niemu egzekucję roszczenia, które uległo przedawnieniu w dniu 18 kwietnia 2003 roku. Powód wszczął początkowo postępowanie przed Sądem Rejonowym w Łasku o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, które następnie zostało przekształcone w postępowanie o zapłatę, a Sąd Rejonowy w Łasku wydając wyrok z dnia 25 maja 2015 roku potwierdził, iż roszczenie pozwanego uległo przedawnieniu. Postępowanie przed Sądem Rejonowym w Łasku nie obejmowało jednak odsetek, które również zostały wyegzekwowane. Pozwany zostaje zatem bezpodstawnie wzbogacony w zakresie wyegzekwowanych odsetek, których nie zwrócił powodowi dobrowolnie pomimo wezwania. W toku postępowania egzekucyjnego od powoda zostały również pobrane koszty, czym wyrządzono powodowi szkodę, skoro postępowanie było prowadzone bezpodstawnie. Gdyby pozwany nie prowadził egzekucji wierzytelności, która była od kilkunastu lat przedawniona, to majątek powoda nie uległby zmniejszeniu o sumę pobranych kosztów. Dodatkowo powód wskazał, iż roszczenie podlegające egzekucji nie istniało, gdyż pozwany nie dysponuje jakimikolwiek dowodami świadczącymi o tym, że powód był zobowiązany wobec pozwanego tytułem wierzytelności objętych tytułem egzekucyjnym. Powód potwierdził, iż był związany z pozwanym umową rachunku bankowego, ale zaprzeczył, aby istniała niespłacona wierzytelność z tego tytułu.

Pozwany Bank (...) SA we K. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zarzucił, iż w toku postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Łasku powód o zasądzenie zwrotu tylko należności głównej, która została wyegzekwowana, a nie domagał się zasądzenia odsetek czy wyegzekwowanych kosztów. Zdaniem pozwanego wyegzekwowane od powoda roszczenie nie było świadczeniem nienależnym, gdyż tytuł wykonawczy, na podstawie którego prowadzono egzekucję nie został pozbawiony wykonalności, a zarzut przedawnienia mógłby podlegać badaniu wyłącznie w toku postępowania przeciwegzekucyjnego. Obecnie, zdaniem pozwanego, powód nie może domagać się zasądzenia na swoją rzecz wyegzekwowanych odsetek, gdyż mógł to zrobić jedynie w postępowaniu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. Pozwany zaprzeczył także wysokości wyegzekwowanych odsetek. Dalej zaznaczył, iż zobowiązanie przedawnione zmienia się w tzw. zobowiązanie naturalne, ale nie wygasa. W ocenie pozwanego powód nie może domagać się zwrotu świadczenia naturalnego, gdyż zgodnie z art. 411 pkt. 3 k.c. zostało ono uregulowane w celu zadośćuczynienia przedawnionemu roszczeniu. W zakresie, w jakim powód domagał się zasądzenia kwoty równej wyegzekwowanym kosztom pozwany wskazał, iż w jego ocenie egzekucja nie toczyła się bezpodstawnie, a zatem istniały podstawy do obciążania powoda kosztami tego postępowania (odpowiedź na pozew k. 77-79).

W piśmie z dnia 28 marca 2016 roku powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko wskazując, iż biorąc pod uwagę krótki przebieg egzekucji nie miał możliwości uzyskania wyroku pozbawiającego tytuł wykonawczy wykonalności, gdyż, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, dłużnik traci możliwość wytoczenia powództwa

na podstawie art. 840 k.p.c. z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem. Wbrew twierdzeniom powoda skuteczność zarzutu przedawnienia nie jest uzależniona od podniesienia go w toku postępowania przeciwegzekucyjnego. Na możliwość żądania zwrotu wyegzekwowanych odsetek nie wpływa również w żaden sposób fakt, iż powód nie zgłosił tego żądanie w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Łasku. Powód zaprzeczył, aby wyegzekwowanie od niego świadczenia w toku postępowania komorniczego było dobrowolnym spełnieniem świadczenia, gdyż nigdy nie miał zamiaru zadośćuczynić żądaniu pozwanego (pismo powoda k. 120-125).

Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2016 roku powód oświadczył, iż obecnie domaga się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 11 024,94 zł, w tym tytułem odszkodowania kwoty 2 276,86 zł. W pozostałym zakresie cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia (k. 131).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 lutego 2000 roku pozwany wystawił przeciw pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny nr 15/00 opatrzony klauzulą wykonalności postanowieniem Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy z dnia 18 kwietnia 2000 roku w sprawie o sygnaturze akt I Co 183/00 (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 37, postanowienie z 18 kwietnia 2000 roku k. 38).

W dniu 12 maja 2000 roku pozwany złożył u Komornika Sądowego Rewiru III w K. wniosek egzekucyjny na podstawie opisanego tytułu wykonawczego. Postępowanie zostało umorzone z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c. z uwagi na beczynność wierzyciela, co Komornik stwierdził w postanowieniu z dnia 30 grudnia 2002 roku (dowód: wniosek egzekucyjny k. 39, postanowienie z 30 grudnia 2002 roku k. 40).

Ponowny wniosek egzekucyjny został złożony przez pozwanego w dniu 16 lipca 2003 roku i do umorzenia postępowania doszło postanowieniem z dnia 14 listopada 2012 roku, w którym jako podstawę prawną umorzenia wskazano art. 824 § 1 pkt. 3 k.p.c. (dowód: wniosek egzekucyjny k. 41, postanowienie z dnia 14 listopada 2012 roku k. 42).

Ostatnie postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte przez pozwanego w lutym 2014 roku u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K., który zawiadomił powoda o wszczęciu egzekucji pismem z dnia 21 lutego 2014 roku. Na skutek zajęcia rachunku bankowego powoda Komornik pobrał w dniach od 19 do 24 marca 2014 roku łączną kwotę 15 713,95 zł, z czego wierzycielowi przekazano 13 612,65 zł, w tym 12 367,05 zł odsetek. Pobrano 989,36 zł tytułem opłaty egzekucyjnej i 41,90 zł tytułem kosztów. Powodowi zwrócono kwotę 1 070,04 zł. W dniu 3 kwietnia 2014 roku Komornik wydał postanowienie o przyznaniu pełnomocnikowi wierzyciela (pозwanego) kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 600 zł oraz ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 1 076,86 zł stwierdzając, że do kwoty 1 076,86 zł zostały one zapłacone przez dłużnika (powoda). (dowód: zawiadomienie k. 33, postanowienie k. 34-35, wyciąg z rachunku k. 36, 126-127, zaświadczenie k. 128).

Powód wytoczył w dniu 3 kwietnia 2014 roku przeciwko pozwanemu postępowanie przeciwegzekucyjne żądając pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego opisanego powyżej podnosząc zarzut przedawnienia oraz kwestionując istnienie zobowiązania wobec banku. Pozwany wnosił o oddalenie wskazując, że strony wiązała umowa rachunku bankowego z przyznanym limitem zadłużenia i stąd zobowiązanie powoda do zapłaty, a nadto pozwany przeczył, aby doszło do przedawnienia roszczenia. Pismem z dnia 9 kwietnia 2015 roku powód zmienił żądanie i wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 3 619 zł wraz z odsetkami od dnia 3 kwietnia 2014 roku stwierdzając, że egzekucja została zakończona na skutek wyegzekwowania całej żądanej kwoty. Wyrokiem z dnia 25 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 618,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia 2015 roku, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 798 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Apelacja powoda od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 28 października 2015 roku (dowód: odpowiedź na pozew k. 58-67, wyrok Sąd Rejonowy k. 43-53).

Pismem z dnia 22 września 2015 roku powód wezwał pełnomocnika pozwanego do zwrotu kwoty objętej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łasku oraz pozostałej kwoty wyegzekwowanej w ramach postępowania o sygnaturze akt Km

7062/14 w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Kopia pisma została również skierowana do samego pozwanego (dowód: pisma k. 54-57).

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego dotyczące treści umowy, która łączyła go z powodem, zawieranych aneksów, gdyż ich treść nie była sporna, a powód nie kwestionował tego, że wiązała go z pozwanym umowa, ale, w jego ocenie, nie doszło do powstania zadłużenia. Przedstawione przez powoda dowody nie świadczyły o wąskości faktycznego zadłużenia, ale o tym, ile (zgodnie z umowami) mógł on wynieść.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie powoda na okoliczność nieistnienia wierzytelności pozwanego wobec powoda, gdyż okoliczność ta nie miała decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Ponadto ciężar dowodu istnienia wierzytelności spoczywał na pozwanym, gdyż dowodzeniu podlegają zazwyczaj okoliczności pozytywne (istnienie zadłużenia), a nie negatywne (nieistnienie zadłużenia).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Ostatecznie powód domagał się zasądzenia kwoty 11 024,94 zł, w tym z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia w związku z wyegzekwowanymi odsetkami żądał kwoty 8 748,08 zł, a z tytułu szkody wyrządzonej na skutek obciążenia go kosztami postępowania egzekucyjnego domagał się kwoty 2 276,86 zł.

W pozostałym zakresie tj. co do kwoty 5 628,82 zł (16 653,76 – 11 024,94) powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia. Z tego względu postępowanie umorzono w zakresie kwoty 5 628,32 zł na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w związku z art. 355 § 1 k.p.c. (punkt 2 wyroku).

W zakresie żądania kwoty 8 748,08 zł roszczenie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę żądania stanowił art. 410 § 2 k.c. w związku z art. 405 k.c., gdyż spełnienie świadczenia w zakresie odsetek objętych bankowym tytułem egzekucyjnym nr 15/00 z 14 lutego 2000 roku stanowiło świadczenie nienależne tj. świadczeniem spełnionym przez osobę, która nie była do tego zobowiązana. Brak zobowiązania powoda wobec pozwanego wynika z podniesionego przez niego zarzutu przedawnienia.

Co do przedawnienia całej należności głównej wypowiedział się już Sąd Rejonowy w Łasku w wyroku z dnia 25 maja 2015 roku i tut. Sąd jest tym stanowiskiem, na podstawie art. 365 § 1 k.p.c., związany. T.. Sąd nie może zatem w odmienny sposób ocenić stanu faktycznego i uznać, iż nie doszło do przedawnienia roszczenia głównego. Uznać zatem należy, że doszło do przedawnienia roszczenia głównego na skutek upływu ponad 3 lat pomiędzy uzyskaniem tytułu wykonawczego a wszczęciem drugiej egzekucji, gdyż pierwsza egzekucja z uwagi na umorzenie jej z powodu bezczynności wierzyciela nie wywołała skutku w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, iż roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 26 stycznia 2005 roku, sygn. akt: III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149; w wyroku z 20 października 2006 roku, sygn. akt: IV CSK 134/05, LEX nr 607274; Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 8 października 2014 roku, sygn. akt: VI ACa 1763/13, LEX nr 1567109). Powód miał zatem prawo uchylić się od obowiązku zapłaty odsetek poprzez podniesienie zarzutu przedawnienia.

Zaznaczyć przy tym należy, że przepisy nie wymagają, aby zarzut ten był podniesiony w postępowaniu przeciwegzekucyjnym. Powód zresztą nie miał możliwości uzyskania wyroku pozbawiającego tytuł wykonawczy wykonalności, gdy w toku zainicjowanego postępowania doszło do wyegzekwowania całego roszczenia, co pozbawiło powoda prawa do dalszego domaga się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności i wymusiło zmianę na roszczenie o zapłatę. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 stycznia 1978 roku (sygn. akt: III CRN 310/77, LEX nr 8055), powództwo przeciwegzekucyjne, przewidziane w art. 840 k.p.c. nie jest dopuszczalne po wykonaniu tytułu wykonawczego. Nie zamyka to jednak powodowi możliwości dochodzenia swych uprawnień w innym postępowaniu (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2002 roku, sygn. akt: I KN 197/01, Wokanda

2002/12/27; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1998 roku, sygn. akt: I CR 255/98, Lex 8929). Przedmiot i cel powództwa przeciwegzekucyjnego oraz roszczenia o zwrot wyegzekwowanego świadczenia są różne. Przedmiotem sporu przy powództwie opozycyjnym jest wykonalność wyroku i wystąpienie zdarzeń stanowiących jego przesłanki wymienione w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. W razie uwzględnienia tego powództwa, w tym zakresie nie może być już prowadzona egzekucja. Natomiast w postępowaniu o zwrot niesłusznie ściągniętego świadczenia, a więc które nie było zaskarżalne, przedmiotem postępowania jest np. określona kwota, a nie pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. W tym postępowaniu wykonalność tytułu wykonawczego nie ma prejudycjalnego znaczenia, gdyż w tym wypadku sąd nie bada tej kwestii, ale fakt wystąpienia zdarzenia, którego skutkiem jest wygaśnięcie zobowiązania przed jego wyegzekwowaniem, czy też ze względu na jego naturalność niemożność jego spełnienia wbrew woli dłużnika (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2015 roku, sygn. akt: IV CSK 272/14, LEX nr 1656513).

Sąd nie podzielił zarzutu pozwanego, który twierdził, iż zwrot wyegzekwowanych odsetek jest wykluczony z uwagi na treść art. 411 pkt. 3 k.c., zgodnie z którym nie można żądać zwrotu świadczenia, jeżeli świadczenie zostało spełnione w celu zadośćuczynienia przedawnionemu roszczeniu. Roszczenie zostało wyegzekwowane za pośrednictwem Komornika i nic nie wskazuje na to, aby powód dokonywał na rzecz Komornika dobrowolnych wpłat. Wszystkie kwoty zostały pobrane bez woli powoda na skutek zajęcia, a zatem nie można tutaj mówić o spełnieniu świadczenia przez powoda. Powód nie wyrażał woli spełnienia świadczenia, a składając pozew w Sądzie Rejonowym w Łasku wręcz oponował i dawał wyraz temu, że nie godzi się na płacenie zadłużenia wobec pozwanego. Dla zastosowania art. 411 pkt. 3 k.c. konieczne byłoby ustalenie, iż powód najpierw podejmował działania w celu spłaty zadłużenia (nawet w toku egzekucji), a potem żądała zwrotu świadczeń z powołaniem na zarzut przedawnienia. Okoliczności takie nie miał w sprawie miejsca.

Mając zatem na względzie powyższe oraz treść zaświadczenia wystawionego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K. w dniu 22 marca 2016 roku (k. 128) roszczenie powoda w zakresie zwrotu bezpodstawnie pobranych odsetek w kwocie 8 748,08 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 §§ 1 i 2 k.c. w związku z art. 455 k.c. uznając, iż pozwany popadł w opóźnienie z zapłatą bezpodstawnie pobranych odsetek od dnia, gdy upłynął mu termin zapłaty wyznaczony w piśmie z dnia 22 września 2015 roku. Powód wyznaczył pozwanemu termin 7 dni na zwrot pobranych odsetek i pismo to dotarło do pozwanego 25 września 2015 roku, a zatem termin spełnienia świadczenia upłynął w dniu 2 października 2015 roku i od dnia następnego pozwany pozostaje w opóźnieniu. Żądanie powoda w zakresie odsetek od dnia 26 września do 2 października 2015 roku było nieuzasadnione, gdyż nie uwzględniało terminu wyznaczanego w wezwaniu przez samego powoda.

W zakresie drugiej części żądania, którą stanowi odszkodowanie w wysokości 2 276,86 zł związane ze szkodą równą kwocie pobranych od powoda kosztów postępowania egzekucyjnego, roszczenie powoda było całkowicie niezasadne.

Powód opierał swoje żądanie w tym zakresie na art. 416 k.c., zgodnie z którym osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu. Przesłankami odpowiedzialności są w tym przypadku wina, szkoda i związek przyczynowy pomiędzy zawinionym działaniem sprawcy a szkodą.

Powód dochodził w sprawie naprawienia szkody w wysokości kosztów postępowania egzekucyjnego, które zapłacił (zostały mu pobrane) w toku egzekucji prowadzonej przez Komornika w Ł.. Tak określona szkoda nie może, w ocenie Sądu, być obecnie naprawiona w toku postępowania o zapłatę odszkodowania.

Podkreślić bowiem należy, że w związku z przeprowadzonym postępowaniem egzekucyjnym w sprawie o sygnaturze akt Km 7062/14 Komornik Sądowy M. K. wydał w dniu 3 kwietnia 2015 roku prawomocne postanowienie o kosztach postępowania egzekucyjnego, zgodnie z którym koszty tego postępowania obciążają dłużnika, czyli powoda. Postanowienie to nie zostało skutecznie zaskarżone przez żadną ze stron i ma moc wiążącą. Gdyby w ramach przedmiotowego procesu uznać, że powód (dłużnik w postępowaniu egzekucyjnym) może na drodze procesu dochodzić od pozwanego (wierzyciela w toku postępowania egzekucyjnego) zwrotu kosztów egzekucji niecelowej jako odszkodowania, to należałoby dopuścić de facto ponowne orzekanie w przedmiocie kosztów egzekucji poza

postępowaniem egzekucyjnym. Takie rozwiązanie nie jest, w ocenie Sądu, dopuszczalne, przy czym w tym przedmiocie wyrażał się już wielokrotnie Sąd Najwyższy. Dla przykładu wskazać należy uchwałę z dnia 28 kwietnia 2004 roku, sygn. akt: III CZP 16/04, OSNC 2005/6/103; uchwałę z dnia 28 lutego 1995 roku, sygn. akt: III CZP 20/95, OSNC 1995/5/83; postanowienie z dnia 29 listopada 2005 roku, sygn. akt: III CZP 102/05, LEX nr 177297.

Z tych względów Sąd uznał, iż nie jest aktualnie dopuszczalne uznanie, że powodowi należy się od pozwanego odszkodowanie w wysokości poniesionych kosztów postępowania egzekucyjnego, nawet jeżeli założyć, że istniały podstawy do przyjęcia przez Sąd orzekający w ramach skargi na czynności komornika, że zastosowanie powinna mieć norma art. 49 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. w Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376 z późn. zm.) tzn. że koszty przeprowadzonej niecelowej egzekucji powinny obciążać wierzyciela. Przyznanie powodowi w ramach przedmiotowego procesu odszkodowania od pozwanego w wysokości poniesionych kosztów niecelowej egzekucji stanowiłoby w istocie orzeczenie o kosztach prowadzonej między stronami egzekucji, co jednak wyłącza obowiązująca konstrukcja prawna rozstrzygnięcia o kosztach postępowania egzekucyjnego. Proces odszkodowawczy prowadziłby do ponownego odmiennego orzeczenia o kosztach postępowania egzekucyjnego, czego nie sposób pogodzić z regułą, że po zakończeniu postępowania egzekucyjnego wszelkie uprawnienia stron do kwestionowania sposobu rozstrzygnięcia o kosztach wygasają.

Powód winien złożyć skargę na czynność Komornika w postaci ustalenia kosztów postępowania i w jej ramach podnosić kwestie celowości wszczęcia egzekucji. Okoliczność ta mogła i powinna być oceniana przez Sąd w postępowaniu wywołanym skargą na czynność komornika. Niemniej jednak zaznaczyć należy, że samo wszczęcie egzekucji w celu wyegzekwowania przedawnionej należności nie świadczy automatycznie o niecelowości postępowania.

Z tego względu uznać należało, że obecnie powód nie może domagać się jako odszkodowania zwrotu obciążających go kosztów postępowania egzekucyjnego, gdyż uszczerbek ten został poniesiony w oparciu o prawomocne orzeczenie i nie stanowi szkody podlegającej naprawieniu w postępowaniu odszkodowawczym.

Brak również podstaw do stwierdzenia, iż roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Kwota kosztów postępowania egzekucyjnego nie jest świadczeniem nienależnym w znaczeniu art. 410 § 2 k.c. (istniała i nadal istnieje podstawa do ich pobrania) i nigdy, za wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego, nie została pozwanej przez komornika przekazana, a zatem nie doszło do wzbogacenia pozwanego kosztem powoda. Koszty postępowania egzekucyjnego należne są komornikowi, a zatem roszczenie powoda nie znajduje oparcia również w przepisach dotyczących świadczenia nienależnego (bezpodstawnego wzbogacenia).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo między strony z uwzględnieniem tego, że powód utrzymał się ze swoim roszczeniem w 52 %, a więc taką część kosztów procesu powinien ponieść pozwany. Na całość kosztów procesu składały się: opłata od pozwu (833 zł), wynagrodzenie pełnomocników obu stron (2 x 2 400 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa udzielonego przez powoda (17 zł). Łącznie koszty te wyniosły 5 650 zł z czego pozwany powinien ponieść koszty do wysokości 2 938 zł. Biorąc pod uwagę fakt, iż pozwany poniósł koszty wynagrodzenia własnego pełnomocnika w kwocie 2 400 zł, do zapłaty pozostaje kwota 538 zł. Zaznaczyć należy, że powód został uznany za stronę przegrywającą proces zarówno w zakresie, w jakim jego żądanie zostało oddalone, jak i w zakresie, w którym postępowanie umorzono.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep. C (w tym przedłużenie do 27.05);
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. Kserokopię uzasadnienia wyroku doręczyć pełnomocnikowi pozwanego zwracając mu 1 zł opłaty kancelaryjnej;
4. K.. 14 dni lub z wpływem.

27 maja 2016 roku